

האדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גראס שליט"א חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

קונטרס מנחת יהודה חלק ג

אור הזוהר 329 * אלול תשע"ג

הכשרות בישראל אנציקלופדיה למלחמת השחיטה חלק יא

בו יבוא המלחמות הגדולות של הצדיקים בכל הדורות נגד השוחטים הקלים שהכשילו את הכלל ישראל בבבילות וטרפות

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911

ל. בספר מאור ושמש (פ' שמיני באד"ה אל תשקצו) הוא כותב שמאכלות אסורות מטמטם את הלב ושורה עליו רוח טומאה ואפילו כשהוא מקיל רק בחומרא הוא אינו יכול להשיג השגות תוה"ק, ואפילו כשהוא נוהג בחסידות ולומד ביום ובלילה.

לא. החפץ חיים כותב בספרו נדחי ישראל (פרק כ"ח כ"ט), שמכל עבירה נברא מלאך רע, תארו לעצמכם כמה מלאכים רעים בורא לעצמו האדם ע"י אכילת מאכלות אסורות, כשבכל נגיסה הוא בורא לעצמו מלאך נוסף, ואותם המלאכים הרעים ממתנינים לו לרגע שהוא ימות, כשאז יעשו לו צרות ויסורים, ולא יתנו דקה אחת מנוחה.

לה. אחרון אחרון חביב נעתיק כאן דברים נעימים וקדושים המאירים כספירים מרבינו הק' שליט"א הכותב בסה"ק דברי יואל ויקרא עמוד רנ"ה (ד"ה ופוק), וזלה"ק:

בא וראה עד להיכן הדברים מגיעים, עד כמה חמור הענין של מאכלות אסורות, היכן שאנו מוצאים שאפילו מי שרק טעם כשהיה ילד נולד בו טבע רע כשהוא גדול, כפי שמבואר בתשובת הרשב"א המובא ביו"ד סי' פ"א בענין גויה המינקת ילד יהודי כו'.

בב. גם אנו מוצאים אצל משה רבינו בכך שהוא לא רצה לינק מגויה, כי פה שעתידי לדבר עם השכינה ינק דבר טמא? (סוטה י"א ע"ב הובא ברש"י ז"ל פרשת שמות).

בג. ולק' בד"ה ועוד כ', מכך נראה כי מדובר באב הטומאה שלא לשמור את הפה מלאכול עמם, וזהו הגרמא בנזקין, ומכך הוא נמשך לעבירות חמורות ע"כ.

בד. על ידי כך שהוא אינו נזהר ממאכלות אסורות הוא עלול להכשל בעניני העמים כו' וראה כמה שחייבים להיות זהירים עכלה"ק ע"ש כי לי' חכמים מרפא ודו"ק.

בה. בירושלמי חגיגה (פ"ב ה"א) כתבו שאחר יצא לתרבות רעה כי אמו בעת שהיא היתה מעוברת עימו הריחה טרפות כשעברה ליד בית עבודה זרה (ראה א' ו).

בז. בהגהות אשר"י (מס' ע"ז פ"ב) הוא מזהיר שנשים המיניקות שיהיו מאוד זהירות במאכלות אסורות ע"ש.

בח. עוד מובן שזה שגורם שהחבר יאכל דבר איסור, הוא עובר על לאו מפורש של "ולפני עור לא תתן מכשול" (כמבואר בהרבה מקומות בדקאי בתרי עברי דנהרי ועכ"פ משום מסייע ואכ"מ להאריך).

בט. בפרט הילדים הקטנים שהם בכלל לא אשמים, הם רק מחכים שאמהותיהם יביאו להם אוכל ויאכילו אותם הם רעבים, ובסופו של דבר הם מאכילים אותם באוכל טמא רח"ל, האם אין זו אכזריות? הרי זהו בדיוק הענין של ולפני עור לא תתן מכשול.

בו. עכ"פ מכל זה מספיק בכדי להבין עד כמה חמור האיסור לתת לילד "סימילאק" או "דזארס" וכמו כן כל יתר המאכלים שבחלקם יש ממש איסורי נבילות וטרפות וכדומה, שהם ממש איסורי דאורייתא, בחלקם ישנם רק האיסור של בישול עכו"ם, חלב עכו"ם, אא"ו שהם רק דרבנן, אבל איסור דרבנן אסור גם כן לתת לילדים כפי שכתוב לעיל.

ל. בספר מאור ושמש (פ' שמיני באד"ה אל תשקצו) הוא כותב שמאכלות אסורות מטמטם את הלב ושורה עליו רוח טומאה ואפילו כשהוא מקיל רק בחומרא הוא אינו יכול להשיג השגות תוה"ק, ואפילו כשהוא נוהג בחסידות ולומד ביום ובלילה.

לא. החפץ חיים כותב בספרו נדחי ישראל (פרק כ"ח כ"ט), שמכל עבירה נברא מלאך רע, תארו לעצמכם כמה מלאכים רעים בורא לעצמו האדם ע"י אכילת מאכלות אסורות, כשבכל נגיסה הוא בורא לעצמו מלאך נוסף, ואותם המלאכים הרעים ממתנינים לו לרגע שהוא ימות, כשאז יעשו לו צרות ויסורים, ולא יתנו דקה אחת מנוחה.

לה. אז ימרטו את שערות הראש, על כך שבעולם השקר נתנו ליצר הרע את כל אשר חפץ, ולא די בכך שחטאו בעצמם, אלא שעוד גולגו על היהודים הדתיים אשר הוכיחו על כך וקראו להם "שוטים", כשחשבו את עצמם לחכמים ומבינים, מה יצא לי מכל החכמה וההשכלה שלי? ישאלו אותי, הרי חפרתי לעצמי בור!

לז. מיד יתחרטו על כך, כל אחד יצדיק על עצמו את הדין, אך זה כבר יהיה מאוחר, לא ניתן יהיה עוד לעשות דבר, תשובה ניתן לעשות רק בחיים, כפי שידוע, וכפי שכבר ציינו לעיל, שחוץ מן העבירה של המאכל האסור הרי שגם מטמטמים את הנפש ע"י מאכלות אסורות.

כ. כל מה שהאדם סובל בעולם הבא הוא רק בגלל הפה, בגלל העבירות שהוא עשה בפה (כשהוא אכל בהם טריפות) וכו'.

כא. האדם האוכל טריפות, כל גופו מתפטם עם כל מיני גורמים לא טובים, ובגוף שהוא כל כך מלוכלך לא יעזרו הזכויות הגדולות בעת תחיית המתים, כשאין צורך כלל לדבר על היסורים הגדולים שיהיה להם בגיהנם, וכשהמצוות יעבירו את העבירות, ויזכו לקום מן הקבר יחד עם כל היהודים - ניתן לתאר איזה יסורים גדולים יהיו להם אז.

כב. יקחו כל אבר ויפרידו את כל אחד מחברו, יפרידו את הבשר ואת העצמות שהתפתחו ממאכלי טריפות ומאיסורים אחרים, אילו יסורים גדולים יסבלו אז כלל לא ניתן להעלות על הדעת, את זה יכול להרגיש רק אדם שדמו נקרש ונאלצו לנתח אותו לחלקים ללא הרדמה, רק אותו אדם יכול לחוש חלק מן היסורים שיהיו לאותם האנשים האוכלים מאכלות אסורים, - אותם היסורים כלל לא יוכלו לסובלם.

כג. אצל אוכלי הטרפות, הניתוח יהיה חייב להיעשות על כל אבר, כל חתיכת בשר או עור בנפרד (הרי האוכל מתפטם על פני כל הגוף כפי שידוע), עד שהגוף יהיה נקי וראוי לקום בתחיית המתים, האם יש שיעור וערך לאותם היסורים שיהיה להם בגלל זה? בגלל אכילת הטריות, שבגלל אכילת אותם הטרפות הוא מאבד גם את צלם האלקים וכו'.

כד. לכן צריך כל אדם להיות מאוד זהיר שלא יכשל באיסורים המטמאים את הנפש ומורידים את צלם האלקים.

כה. לכן צריך כל אדם להתגבר בענין זה ולא יטמא את עצמו במאכלים אסורים, חייבים להתחזק בכך, גם כשיש חברים שהם קלים ואינם

שכלל אינו ידוע בשעה שהוא אוכל את הבשר אם זה כשר או לא, וזאת למרות שלאחר שאכל הוכח שאכן הבשר היה כשר, בכל זאת הוא עבר על המצוה שהתורה ציותה עלינו שיבדקו לפני שאכלו ולא אחרי האוכל, זוהי מצוה מיוחדת בתורה המצוה של בדיקת סימני טהרה (עיין בשו"ת אבני נזר ריש חי"ד שהאריך בזה).

ועוד יותר כשאתם אוכלין דבר שהוא בודאי טריפה הרי שהוא אז עבירה הרבה יותר קטנה מכאשר אתם אוכלים דבר שהוא רק ספק אם זה טרף (כך פוסק הרמ"א באו"ח סי' תר"ג) כי האדם יש לו יותר חרטה על עבירה בטוהה מאשר על עבירה מסופקת, ממילא כל הדברים הללו שהכשרות שלהם אינו בטוח ואוכלים זאת רק מפני שזה אוכל והשני אוכל הרי שהוא בכלל של ספק עבירה, שהתשובה על כך קשה מעבירה בטוהה, על כך אין צורך כלל לדעת מה לא לאכול, חייבים רק לדעת מה בטוח שמותר כן לאוכל.

ב. על הסברא הזו הענין הוא כך, כי כפי שכבר ציינו לעיל בשמו של בעל ה"מסלת ישרים", שהרי כל דבר שאינך בטוח בענין הכשרות שלו נחשב לכם כאילו היה ספק שיש בו סם, נו, מה הייתם עושים אם היה בו סם, האם גם אז הייתם אוכלים או שבודאי הייתם מונעים עצמכם מלאכול עד שהייתם מוודאים בודאי שאין בו כלל סם?

ממילא ברור שכלל אין חילוק אם מדובר ב"סימילאק" או "מוסלוי" או כל סוגי ה"דזארס" או סתם סוכריה או כל סוגי הממתקים שנותנים בדרך כלל לילדים הכל, כל זה מותר להשתמש בהם רק כאשר ישנו רב המתיר זאת בבטחה, ובשום פנים ואופן לא אחרת. השי"ת שיעזור לנו שנוכל כולנו להזהר בעניני הכשרות ונזכה כולנו שיהיה לנו גוף נקי או נפש טהורה לשמור את כל התורה, ולחמם את ילדינו על דרך התורה הק' על טהרת הקודש.

מהו התיקון של האמא שנתנה סימילאק לשתות

זה שייך לרב לפסוק, אנו רק רוצים להוסיף מה שהספרים הקדושים כותבים, שאחד הדברים החשובים ביותר לתשובה, הוא להסביר לחברים וחברות, קרובים וידידים ועם כל מי שיש שייכות, שלא להשתמש בדברים כאלה, ובודאי שלבד בודאי לא ישתמשו בהם יותר.

האם באמת האבא והבעל מחוייב לבד להסתכל על האוכל ולוודאות טיב האוכל בטרם הוא נכנס לבית? או שהוא יכול לסמוך על בני ביתו?

הוא חייב בעצמו לבדוק, כך פוסק האוהחה"ק (פ' בראשית), כשהוא מוסיף ומציין שזו היתה העבירה של אדם הראשון כשהוא סמך על חוה והוא כלל לא ידע שהיא נותנת לו מעץ הדעת, הוא רק סמך על אשתו על צדקותה (וע' רמב"ן פ' בראשית).

נו!!! בואו ותארו לעצמכם, חוה שנבראה נקיה בלי שום עון, ולמעשה הגיעה למדרגה הנעלה ביותר שרק יכלו להשיג באותם הימים, בוודאי שאדם הראשון יכל לסמוך עליה שהיא תתן לו לאכול רק ממה שמותר לאכול, ובכל זאת היא הכשילה אותו, והתירוץ שלו היה שהוא סמך עליה ולא עזר לו דבר, וזה רק גרם לו מיתה לכל הדורות.

ואם כן מה נאמר אנחנו כשאנו נעמוד בפני בית הדין של מעלה, ונרצה להגיד תירוץ מדוע האכלנו את הילדים במאכלות אסורות? וגרמנו איבוד נשמות ישראל לכל הדורות, בוודאי ובוודאי לא יקבלו את התירוץ שסמכו על בני הבית!!!

איזו עצה אתם נותנים לי כאשר אני כבר מסכים אך בבית לא מאפשרים לי זאת?

דברי חכמים בנחת נשמעים, אתם חייבים להבהיר בפני בעלת הבית את האסונות החמורים שיכול לקרות כשמאכלים במאכלות אסורות את הילדים הקטנים, בין לגוף ובין לנשמה, ובכדי להקל עליכם כתבנו

ואפילו כשהרופאים זועקים שזה חשוב לילד, אסור לתת לו זאת רק אם שואלים שאלה אצל רב מוכר ומוסמך המכיר ויודע את הדברים, ומבין את חששות האיטורים שבתוצרת זו.

לז. באמת לו רצינו להעתיק בענין זה מהספרים הקדושים הרי שהנייר לא יספיק בכדי להכיל את כל זאת, אך בכל זאת אנו מוכרחים לציין לפחות את דבריו הבערים כאש של הספר "מסלת ישרים" (פ"א) הוא כותב שם כך "לכל מי שיש עוד חתיכת מוח בראשו, הוא חושב, שמאכל איסור, הוא בדיוק כאילו היה דבר מורעל שהוא סכנה לאכילה, האם במצב כזה היה האדם לוקח על עצמו את הסיכון ואוכל, כשיש לאדם ספק כזה והיה אוכל הוא היה נחשב לשוטה, כי לאכול את המאכל המורעל הוא בכלל זאת יכול להרעיל את נפשו ולהסתלק מן העולם.

אותו דבר הוא גם אצל מאכלות אסורות, שם הרי זה סם של הנפש, אז אין יתכן שיוכלו לאחוז זאת בקלות, ולהכניס זאת לפה, אפילו כשמדובר רק בספק איסור בדיוק כפי שהוא לא היה מכניס לפיו אוכל שהיה ספק אם הוא מורעל, ע"ג.

לח. הרבינו יונה כותב (ריש ברכות) שספק איסור הוא חמור בהרבה מאיסור ודאי כי על זה אין חרטה, כי מרגיעים את עצמם שזה בודאי כן כשר.

לט. עתה אחים ואחיות יקרים, חשבו לעצמכם מי הוא זה אשר יעזו בנפשו לשחק עם ילדיו הקטנים? כמה כח ועמל נותנים לענין זה, ולענין החינוך של זה, כמה דמעות יהודים שופכים הורים בכדי שיזכו בסופו של דבר לנחת יהודי, ושיזכו להקים דורות ישרים, ולבסוף ההורים בעצמם המפטמים את הילדים בסם רחמנא ליצלן.

כמה צריכים הידים לרעוד על כך שהכניסו לפה של הילדים שלהם אפילו ספק איסור ח"ו, האם יתכן שיהודים שיש להם הרגשה יהודית שיעשו כדבר הזה, לעשות מבלי לשאול מורה הוראה צדיק שאפשר לסמוך עליו שהוא כמו רופא בעניני נשמה, האם זה באמת אינו סם לילדים ח"ו, בואו כבר כולנו נזרוק מיד מן הבית את כל סם הנפש בין למבוגרים ובין לילדים קטנים.

אם זה באמת כל כך חמור לתת לילדים "סימילאק" הנעשה מחלב, אם כן מדוע הרבנים וגדולי הדור כלל לא מוה על כך קודם? ומדוע השכנים שלי משתמשים בהם?

מן השאלה נראה שאינך בקיא בנעשה בענין, כי באמת הרבנים כן מוה נגד ה"סימילאק" וכן נגד כל התוצרת העשוי אצל הגוים עבור הילדים הקטנים, לדוגמא הרהגה"צ רבה של קראסנע שליט"א שיצא בצורה חמורה נגד הענין בספרו כוונת הלב (חי"ד סימן ט') שם הוא עוסק בחומר הענין, ואצל ילד שהרופאים טוענים שהוא חלש, אז חייבים לשאול רב מורה הוראה שיפסוק אם במצב הזה מותר לתת לילד את המוצר או שלא.

עוד דרשו רבנים גדולים בענין זה והזהירו את הציבור בענין, ועוד השכנים שלכם היהודים הדתיים המשתמשים בזה יתכן והם שאלו שאלת רב ולכן הם משתמשים בזה, כי יתכן במצב שלהם זה מותר.

ואם ידוע לכם באמת שהם לא שאלו רב, אז חובה עליכם לעורר אותם כי "ישראל קדושים הם" וחייבים הם להאזין כשמוכיחים להם, ועל ידי כך יהיה לכם חלק בין "מזכי הרבים" וכפי שידוע השכר על כך גדול.

האם רק על "סימילאק" אתם טוענים כל זאת, או שגם על תוצרת אחרת? בבקשה תצינו את השמות של כל המוצרים הנכללים באותו כלל, כי יתכן ואני כלל איני יודע במה אני משתמש בתוצרת הנכללת באיטורים אלו?

סליחה, אינכם שואלים נכונה, כי הלא אין יתכן למנות את כל המוצרים? הלא הם רבים מאוד, אתם צריכים לנהוג להיפך אתם אל תכניסו לבית שום תוצרת בטרם שאינכם יודעים בבטחה כי מדובר בתוצרת טובה, וכל עוד אין לכם בטחון בדבר אסור לכם להשתמש בו.

כל זה גם על פי ההלכה, וגם על פי הסברא.

א. על פי ההלכה הרי ידוע שיטתו של החינוך (במצוה קנ"ג קנ"ה וקנ"ח) כשאדם אוכל בהמה שהוא ספק עבורו אם הוא טהור או טמא, או

אבל כששותים חלב של פרה, ששם יש לזה אחוז מאוד נמוך של זה, אז הילד אינו רגיל לכך וזה יכול להזיק לו בעתיד. [למאכלים יש קאסטרוול, בשר ומוצרים שמנים אחרים שמזה אוכלים הרבה בשנים הבאות, במילא חשוב מאוד שהגוף יהיה רגיל לכך, כדי שלא תהיה לו השפעה רעה].

מיניראלען

ב. בחלב אנוש יש פחות מיניראלען מאשר בחלב פרה, החוקרים אומרים שזו מעלה גדולה שיש פחות מיניראלים, כי הורידים של הילד אינם יכולים לשאת כמות כזו של קאלסטרול, עוד הם אומרים שפורמולא גורמים לבעיות של שלשולים והקאות, וכאבי בטן.

קאלציום ופאספאראות

ג. בחלב אם גורמים שני המיניראלים בדיוק כפי שזה צריך להיות, זה חשוב מאוד לעצמות, ובמיוחד לגעדערעם. רואים שילד ששותה חלב אם אין אצלם כמעט מחלת "קונוואלשענעס"

חליים מסויימים

ד. ד"ר "דזעין פוד" אומר שחוקרים מצאו שחלב אם שומר מפני מחלות ("פאליא" - "מאמפס" ועוד מהרבה מחלות) וכן מפני מחלות מעיים, יש לזה חומר כזה ששמו "פיפידאס פאקטאר" שהוא נאבק נגד המחלה.

מחלות ילדים

ה. חלב אם עוז להתפתחות ששםם "לאקטוואסילאויס ביפידויס" ושזה הורג את כל החיידקים הרעים שנכנסים לגוף, [במיוחד בבני מעיים].

הערה: גוף האדם הוא מלא עם חיידקים טובים ורעים, וחייבים שיהיו הרבה טובים בכדי שיוכלו להיאבק נגד הרעים.

לכן כמעט ואין לילדים השותים חלב אם שלשולים, כאבי מעיים וכאבי בטן.

אם לאם אין מספיק חלב אז היא יכולה להוסיף עוד חלב רגיל, כי להתגבר נגד אינפקציה טוב גם כך.

תלמדו איך לחסוך כסף

1. אלו הנותנים פורמולא עולה להם בכל שבוע בערך \$19 ואלו הנותנים חלב אם עולה להם לשבוע אולי \$3 בגלל האוכל הנוסף שהאם צריכה לאכול.

2. אם יש לכם בעיה עם חלב האם אתם יכולים לפנות מיד לארגון ה"לאלאש", להם יש עצות נהדרות, במיוחד בשביל אלו שעובדים ורוצים לתת חלב אם.

3. גם הודיעו שבקונסומער רעפארט'ס דף 165 שהחברות המייצרות את הדז'ארס מכניסות הרבה מלח וסוכר ועוד חומרים שהם בכלל לא בריאים לילדים הקטנים.

עוד הם מראים מכונה קטנה שניתן לקנות אותה במחיר מוזל שאפשר בה לעשות את האוכל לבד בתוך 15 שניות.

ט. אנו מקוים בקרוב לארגן ארגון מיוחד בשם "ףלב ישש"ל" ששם אנו נמסור את כל האינפורמציה בענין חלב האם, כל אלו המעוניינים לעזור מתבקשים לפנות אלינו.

י. בגלל סיבות טכניות לא יכול להיכנס כל הכתבה בענין הקאונסומער שנכתב באנגלית ותורגם על ידנו, אנו מקוים להעתיק אותו בהרחבה בעתיד בחלקים שייצאו לאור.

יא. שלא תרשו לעצמכם שירמו אתכם, כאשר הארגונים מפרסמים מודעות המספרים לכם שהחלב הוא חבל טוב, וכי מדובר בחלב בריא, כל זה מדובר במודעות מסחריות ואינם מתכוונים לדבר.

פרק ו

השגחות והכשרים

א. מה נאמר ומה נדבר, ענין הכשרות וההכשרים הן מן המצוות שהצבור דורך ברגלו, כל אחד עושה לעצמו פשטים, מה מותר ומה אסור, מה להחמיר הגם שהחומרא בכלל מיותרת, ומקילים בדברים שחייבים

למעלה בקיצור כל הדברים, ולכן העצה היעוצה שתקראו בפני בני הבית את כל הקונטרס לאט ובסבלנות, אין לנו שום ספק שאשה יהודיה שהיא נכדת האמהות שרה, רבקה, רחל, ולאה, היא בוודאי תהיה זהירה והניצוץ היהודי שבה לא יאפשר לה להאכיל אוכל שאינו ראוי, ותדאג להאכיל את הילדים הקטנים בחלב אם, כמו בכל יתר המאכלים העשויים רק בבית.

ח

מהי העצה אם בעלת הבית ל"ע חלשה ואין לה נח לאפות לבד חלות לבנוד ש"ק, עוגות, וכן אוכל לילדים וכדומה?

העצה היא שהבעל יוריד רק דקות מזמנו בכל יום, ואז הוא יכול לעשות את כל זאת בעצמו, כי היום כאשר ניתן להשיג כלים חשמליים, כמו בלענדערס וכדומה, כשמכניסים הכל למכונה והיא עושה את הכל בעצמה, המוצר יוצא מוכן מבלי שיש צורך הרבה לעבוד.

ט

אבל מה עושים כשאין בכל זאת זמן?

בדיוק כמו שיש זמן כשבעלת הבית מבקשת שיוציא את הזבל החוצה, או לשטוף את הכלים, או לחתל את הילד, או להאכיל את הילד לתת לו בקבוק או לשמור על הילדים, או ללכת לקנות משהו במכלת, או לקחת את הכביסה לנקות, או להיות ערים בלילות עם הילדים או לשאת את הילד לרופא, שכל הדברים הללו לוקחים שעות, בכל זאת אין מסתכלים על שעות, וזאת מפני שהיא כל כך עייפה ואין לה את הכח וכל זאת בכדי לעשות טובה לבשר ודם.

כ"ש וכ"ש כשמדובר לעשות להקב"ה שזו באמת טובה שהאדם עושה לעצמו, למען רעיתו וילדיו, בכדי שיגדלו ויתפתחו בריאים ושלמים וכן שיהיו יהודים דתיים ושההורים יראו מהם הרבה נחת ואז בוודאי אסור לחסוך את הדקות שזה לוקח.

חויץ מזה הטענה אינה רלוונטית, כי השמירה מביאה עמה אריכות ימים כמו שכתוב במשלי "יראת ה' תוסיף ימים" כך שלמעשה יוצאים ברייח.

פרק ז

המעלות הגדולות של נתינת חלב אם (מן הספרים הקדושים)

א. אם יש לאם את האפשרות לתת "חלב אם" לילד זהו הדבר הטוב ביותר לילד (שבילי אמונה).

ב. רואים בחוש שהילדים השותים "חלב אם" הם תמיד ילדים בריאים וחזקים, והם מפותחים יותר מן האחרים (ס' זכירה).

ג. כל מי שרוצה לשמור את ידליו ממחלות ר"ח, שיתן רק "חלב אם" (מדה לדרך מאמר א' כלל ג' פ' י"ד).

ד. אפילו שיהיה זה אמת שהילד יהיה יותר חכם אם הוא לא שותה יותר מדי "חלב אם", מה יש לו בזה אם הוא לא יהיה בריא ח"ו, מי יכול ליטול על עצמו אחריות כזו.

ה. האם שתניק את ילדה כל זמן שאפשר "חלב אם" תרויח מכך שהילד יוכל ללמוד תורה ויעבוד את הקב"ה מתוך בריאות וכח חזק, ובזכות זה הקב"ה יתן לילד הרבה חכמה והבנה (שד"ח דברי חממים סי' צ"ה).

ו. אבל חשוב לדעת שבזמן כזה אסור לאכול בצל, שום, לב, או כבד, (הנהגות ישרות מהאריז"ל).

ז. עיין לעיל (פ"ב אות ו') מספר כף החיים.

פרק ה

תרגום וציטוט בקיצור מכתבה שנדפסה בחודש מרץ 19

סיבוני דם, "קאלסטרול"

א. זה סותם את הורידין, וזה גורם להתקפי לב, וגם לחץ דם גבוה ל"ע, בחלב אם יש מכך הרבה חומר כזה, אבל כשנותנים חלב אם אז מרגילים את הגוף לכך וזה אינו מזיק בשנים הבאות.

י. המקומות היחידים שיש להם משגיח תמידי גם שם חייבים להימנע מלאכול את התוצרת שלהם, ראשית כי המשגיח מקבל תשלום מבעל הבית ולכן הוא מפחד לדבר יותר מדאי כי הוא חושש שמא יפסיד את פרנסתו, שנית, המשגיח חייב להיות מבין על כל מיני שחיתות שבעל בית החרושת יכול הכל לעשות והוא חייב להבין טוב בכל תהליך הייצור וגם בתהליך המכוננות, וכל זה חוץ ממה שהזכרנו למעלה, הוא חייב להיות בקי בהלכות רבות.

יא. הלבושי מרדכי הקדוש (מהד"ת י"ד סי' ז) מלמד אותנו את דרך התורה, איזה תפקיד מונח על המשגיח, ומה חייבים להיות תפקידיו, בכדי שהוא יוכל להיות בטוח שבעזרה"ת לא ייצא על ידו שום מכשול, ושילדים יהודים יאכלו רק אוכל כשר, וכך הוא כותב:

יב. המשגיח אסור לו לעזוב את בית החרושת אפילו לא לרגע אחד, הוא חייב להסתכל בכל פנה הכל מה נעשה, ואם מרחיבים קצת את בית החרושת, ושבגלל ההרחבה המשגיח אינו מסוגל לפקח על כל המפעל, ולכן הוא חייב להסתובב הלון ושוב, אז חייבים להעמיד משגיחים נוספים (הכוונה היא בקיצור, המשגיח חייב לעמוד במקום אחד, ושמה להביט על כל הנעשה, ואם הוא אינו יכול חייבים להעמיד לצדו משגיחים בכדי לאפשר זאת).

יג. היום לדאבוננו כלל לא שייך דבר כזה, במקום הגדול ביותר אין יותר מאשר משגיח אחד, וגם זאת מחשיבים זאת לבעל הבית למסירות נפש גדולה, כי כפי שכבר הזכרנו למעלה הבעל הבית מסתכל על הכיס, והוא אינו מסתכל על האיסור של הכשרות, ממילא זה נחשב אצלו כאילו שהוא מממן אדם שמסתובב אצלו ואינו עושה דבר, אבל אין לו ברירה הוא נאלץ לשלם לו, כי הרב המכשיר תובע זאת, ואכן במקומות מסוימים הבעל הבית אינו יכול לשאת זאת, והוא נותן למשגיח תפקיד לעבוד, וממילא איזה פנים יש להשגחה כזו?

יד. כותב הלבושי מרדכי, שכל המשגיחים חייבים להיות יראי שמים, ועל כך גם אין מדקדקים, ראשית, כי ירא שמים אינו מאפשר לעצמו במיוחד לא בזמנו לקחת על עצמו אחריות כל כך גדולה, שכלל ישראל יאכל על השגחתו.

טו. רוב המשגיחים נבחרים לא על פי רמת היראת שמים שלהם, או לומדי תורה, אלא על ידי פרוטקציה אצל הרב המשכיר, כאשר קרוב או ידיד פונה אליו, והוא מסדר לו עבודה של השגחה, וממילא אז כלל אין מסתכלים על היראת שמים.

טז. עוד מציין שם הלבושי מרדכי, שהמשגיח חייב שיהיו בידו כל המפתחות של המקרה, הפריזער וכן הלאה, וכן את מפתחות בית החרושת, בכדי שיוכל להיכנס מתי שהוא חפץ ביום ובלילה, והוא אכן חייב להיכנס לשם מדי פעם בשעות הלילה לבחון האם לא עושים משהו בשעות הללו (כיום כלל אין דבר כזה שלמשגיח יהיה מפתח וכי הוא יוכל לבוא למקום בשעות כאלו) [וכן חלק של המוצרים המגיעים לבית החרושת מיוצרים במפעלים אחרים (כפי שהדבר קיים במרבית המאכלים) לכן גם שם חייבים לשמור על כך בדיוק].

יז. ועל כך מסיים הלבושי מרדכי, שמשגיח שהולך ובא (יוצא ונכנס) אין למשגיח כזה כל ערך, [יוצא לפי דבריו שהיום אין כל אפשרות לאכול שום אוכל אלא רק אוכל הנעשה בבית].

יח. אבל האמת היא שאין לנו כל צורך לרוץ עד ללבוש מרדכי, כי רבה של צאנו הקדוש זי"ע כותב כבר בזמנו (שו"ת ד"ה ח"ב השמטות סי' מ') כדלהלן: לסמוך כיום על הכשר כלל אינו ראוי אפילו על הרבנים הכשרים ביותר, כי יוצאים מכך מכשולים רבים.

יט. המורה הוראה העולמי המפורסם [הג' רפ"ה הורביץ] כותב בספרו (פח"ז י"א או' א') זה שרוצה לשמור את נשמתו שירחיק את עצמו מכל סוג אוכל ושתייה שלא נעשה בבית.

כ. אותו דבר כותב גם ר' הלל קאלאמייער זצ"ל (מקרי דרדקי פ' בא) אם המוכר הוא בעל בית חרושת [לא אחד שעושה לעצמו בבית בלבד] אפילו כשיש לו הכשר אסור להאמין לו.

להחמיר שם, וכל זאת בגלל חוסר ידע, ורוב היהודים המדקדקים בכשרות הרוצים לדעת, ורוצים להישמר מפני חשש של איסור, סומכים על על כל מיני השגחות שכתוב עליהם באותיות של קידוש לבנה כשר למהדרין מן המהדרין ובהכשר של רב מסויים, הגם שהוא מכיר את אותו רב בעל המכשיר, שבעניני כספים הוא בוודאי לא היה סומך עליו.

ב. אבל אח יקר עליכם לדעת שענין ההשגחה ונתינת ההכשרים הוא ענין חלש מאוד, הנסיונות שלהם גדולים, ובמיוחד במדינתנו, ובבתי החרושת הגדולים שתהליך ייצור המאכל הוא מאוד מסובך, כל זה הוא חוץ מכך שהרב המכשיר חייב להיות ירא שמים גדול, שחייב לדעת את האחריות הגדולה במיוחד כשאלפי אנשים אוכלים מהשגחתו.

ג. אך חוץ מכל זה בכדי לתת השגחה הוא חייב להיות חכם בכדי שיוכל להבין את כל התהליך המסובך כנ"ל, שעל פי רוב, שום מאכל תהליך יצירתו מתחילה ועד סוף אינו נעשה במקום אחד, אלא מרכיבים חלקי מוצרים הנעשים בבתי חרושת אחרים, לעתים עשרות דברים ויותר, ולעתים אף התוצרת שקונים מבתי החרושת האחרים גם הם מייצרים בתהליך של ייצור כשהם קונים דברים מוכנים ממפעלים אחרים הפרושים בכל חלקי הארץ וחוצו לארץ, ושחייבים לשמור עליהם באלף עינים וכבבת עין.

ד. הוא גם חייב להיות פקח בכדי להבין את כל השקרים שהבעל הבית מסוגל לעשות, ובודאי רב שהוא תמים אין לו את היכולת לכך כי השקרים כל כך חזקים כפי שיכולים לראות בספרי האחרונים הכותבים על השאלות השונות שנולדו בזמנם (ראה דוגמא בספר נפש ישיע"ו ח"א עמוד קל"ד) ועוד עשרות עובדות כאלו מצאנו בשו"ת אחרונות ואכמ"ל.

ה. בגלל הטכניקה הקיימת כיום, החששות התרבו יותר ויותר, וחייבים שיהיה לנו 100 זוגות עינים בכדי שנוכל לטפל בכל העינים, (רב מומחה גדול בעניני כשרות אמר לפני שנים שהכשר יכול לתת רק תם או קל, ולדאבוננו כיום המצב שרוב המאכלים יש להם כיום כאלו השגחות), ועם כל זה חייב הרב שיהיה לו סייעתא דשמיא, שלא ייצא על ידו חלילה מכשול ותקלה, אבל בודאי שרק על בטחון אסור לסמוך רק בעל המכשיר חייב בכל הכוחות והחושים והידיעות לדאוג לכך שזה יהיה בתכלית הכשרות.

ו. גם ברור שלרב המכשיר את את הכוח, זמן, ואפשרות, לעמוד כל המזן ולשמור איך שעושים את המאכל מתחילתו ועד סופו, וברוב המקרים מגיעים הרבנים מזמן לזמן למקום ובודקים ברפרוף, ולעתים מגיעים הרבנים רק אחת לשלשה חדשים ובמקרים רבים אחרים אחת לחצי שנה, ובמפעלים המרוחקים עוד יותר הם מגיעים אחת לשנה, הם נוסעים דרך ארוכה מגיעים למקום מסתכלים כמה דקות, וחוזרים לביתם, וממילא אין להם כל שליטה על הנעשה במקום, אינם יודעים את התהליך כראוי, והבעל הבית עושה במקום כבתוך שלו.

ז. רוב ההשגחות תובעות משגיח תמידי במיוחד בתוצרת שיכול להיות שם חשש שאפשר שם לערב משהו כשרוצים להוסיף לזה טעם או שחושבים שמסייעים בכך לבריאות, כשהחומר מסוגל לשמור על התוצרת זמן ארוך יותר, או שמבקשים לחסוך כסף, שאז לא יעזור אפילו אם הוא יגיע למקום שלשה פעמים ביום, כל עוד שאין במקום משגיח תמידי שאין הבעל הבית משלם לו אלא הרב המכשיר, וגם אז חייב הרב להגיע מפעם לפעם ולבחון האם לא שינו את תהליך הייצור, והאם אל התעוררו במשך הזמן חששות חדשים, במיוחד היכן שצריך להכשיר, וכן היכן שקיימות שאלות חייב הרב בעצמו ללכת ולא לסמוך על המשגיח.

ח. מי מדבר עוד מהמקומות היכן שהרב בכלל לא מסתכל שם, והוא סומך לגמרי על יושרו של בעל הבית, שזהו בפירוש נגד ההלכה, (שו"ע י"ד סי' י"ח, תבו"ש, דרכ"ת ושאר אחרונים).

ט. יודעים דבריו הקדושים של כ"ק מרן אדמו"ר מסאטמאר שליט"א שאמר פעם באסיפה של רבנים, לאחר שאחד מגדולי הרבנים ציין על אחד מבעלי בתי החרושת שהוא יהודי ירא שמים וממילא הוא אינו זקוק כלל להשגחה, וכאשר שמע זאת האדמו"ר מסאטמאר הוא רתח מזעם ואמר, שאפילו אם הוא בעצמו היה בעל בית החרושת הוא לא היה נאמן ורק אם היה במקום משגיח רק אז ניתן להכשיר עכדה"ק.